

מהדק חזק-חזק את השניים שלו, לא יבכה ולא יצעק מכאבים. ורגע אחרי זה הוא איבד את ההכרה שלו ויותר לא דיברתי איתו אף פעם.

אביגיל כבר היתה מתה או רציתי לרחוץ את פניה המרוסקים. אבל לא היתה לר"ן

„בגבורה כזו עוד לא פגשנו, אמרו הרופאים המטפלים באם“

חוץ. חלצתי את נעליה. אני לא יודע למה חלצתי את נעליה.

ר' רגשתי שאני מתעלף. הכנסתי את הראש בין הרגליים, לחצתי על שני צדי הראש. חזרתי על זה שוב ושוב. לא להתעלף.

אחר-כך הכניסו אותנו לתוך טנדר עם אלונקתו. בצד אחד — מרק ואני. בצד ה"שני — הגופה של אביגיל, ופריטי.

נסענו. היינו צריכים להגיע אל ההליקופטר. טוב, שוב לחשה לי פריטי: „תראה מה עם מרק, בוב.“ אני יושבתי על האלונקה התחתונה. למרבה מזלי, פריטי הזרימו דם מתוך מיכלים. קמתי מהאלונקה ואו מרק נפל מן המעלה על ריצפת הטנדר. הרמתי אותו ביד, והסתכלתי עליו והחזרתי אותו למקום — והתפללתי. אולי זאת היתה הפעם הראשונה בחיי שהתפללתי. אמרתי: „לא, אלוהים, לא,

שם נלחמו על חייה של פריטי, ואני לא יכולתי לעשות כלום, רק להכות. בינתיים הגיעו חברים שלי. בלעדם לא היה לי הכוח לעמוד בכל התלאות. ביקשתי שיביטו ד"ר ויכל צרפתי, שלמדנו יחד באולפן והתקשרנו כולל אחד. הוא הגיע יחד מהירות מהרצליה. הוא עזר לי להכות שם, ליד חדר-הניתוח. הגיעו גם אחרים, וכולם ביקשו אותי רק דבר אחד: „כשתיכנס אל פריטי, אתם היא תהיה בהכרה, אם היא תדבר אתך, אל תספר לה שמרק מת. היא זקוקה לכוח.“

עברו שעות. התחננתי שיתנו לי להיכנס אל פריטי, אחרי שהניתוח נגמר. בהתחלה לא הסכימו, אחר-כך הירשו לי.

נכנסתי. פריטי פתחה זוג עיניים מבין הסדינים, הסתכלה עלי ואמרה: „מרק?“ אמרתי: „בסדר, מרק בסדר.“ זו היתה ה"פעם הראשונה בחיי ששיקרתי לפריטי.

אבל אני חושב שהיא ידעה שאני משקר. היא רק העמידה פנים, שהיא מאמינה לי. הסתכלתי בפריטי ואהבתי אותה, כפי שלא אהבתי לפני כן שום דבר בחיים, לא את פריטי ולא אף אחד אחר. רציתי לחבק אותה. אבל אסור היה לחבק אותה. או רק העברתי את קצות אצבעותי על הפנים ה"יפים שלה ונישקתי לה את המצח והלכתה. לקחו אותי לבית נפלא של יידיים בבאר-שבע, הכניסו לי כדורים לפה. נרדמתי.

אחרי זה היתה ההלוויה. ובוב ניצב מול שני הבורות הקטנים, וראה את גו

פותיהם של בנו בן השבע ובתו בת הארבע מורדים לקיברם. הוא שם פרץ לבן על כל קבר, ונספר מילדיו, והלך לבית-החולים, אל אשתו הפצועה אנושות. וסיפר לה על ה"הלוויה. כל היא פרט. וחזר וסיפר וחזר וסיפר. כי היא רצתה לחקוק את דרכם ה"אחרונה של ילדיה על לוח ליבה. לנצח.

והוא נותר לשבת לצידה, מחזיק את ידה ומתפלל. בכל העולם הגדול, והריק עתה כל-יפה, נותרה לו רק היא. והוא התפלל שלפחות היא תישאר לו.

כמשך כל מסע היסורים הזה, לאורך כל הגיהנום, כשכל עולמו נהרס עליו — לא חש רוברט ארווי כל תאוות נקם, כל שינאה. תלוליות האדמה על קברי ילדיו היו לחות עדיין, כאשר הוא אמר על רוצחיהם: „אינני שונא אותם. הם מסכנים. גם ה"עולם שלהם אכזר. מישהו הרעיל אותם.“ איך הצליח האיש, ממעמקי תהום הכאב

„אינני שונא את הרוצחים. אמר האב השכול. גם הם מסכנים.“

והשכול, לשמור על צלם אנוש שבו — לאלוהים פיתרונא.

ובמקום לשנוא, רוצה הוא להקים אנדר"טה גדולה במקום שבו נרצחו ילדיו, ועליה

חוקים רק השמות אביגיל ודניאל — בי עברית וערבית: „אני מאמין שכל צורכי שיראה את האנדרטה, יביין שזה לא צודק, יביין שאסור היה לרצוח את שני הנפלאים שלנו.“

כיום ברחבי הארץ ניסו להפיג את כאבם, כאשר פורסם רצח שני הילדים, בהסתה וחושת: „למה? הם לא היו צרי"כים לנסוע דווקא לעזה? הם לא ידעו ש"שם מתחוללת מלחמה?“

האמת היא, שבבוקר יום השבת לפני שבועיים, לפני שיצאו לטיול הגורולי, הת"עניין רוברט סלפונית במשטרה אם מותר לנסוע לאיזור, קיבל אור ירוק.

איש אחר היה אולי מהסס למרות זאת. אך לא רוברט ארווי. הוא אהב לטייל ב"ארץ וניצל כל הזדמנות לכך. לא היתה כמעט שבת שהמשפחה בישראל, היו כבר למרות שהתם הקצרה בישראל, היו כבר בכל פינה כמעט. הם אהבו לטייל, כי הם פשוט אהבו את הארץ. בלי מרכאות, ובלי ציונות.

יתרה זו אהבה ישנה. רוברט, בן לאב וספרדי מבולגריה ואם אשכנזיה מ"שווייץ, נולד במלטה, התחנך בלונדון, ו"לפני שמונה שנים נשא לאשה את פריטי (28), שהיא ילידת אנגליה. הוא נכנס לענף

כאן נפגעה המכונית

זוהי הנקודה על הכביש הראשי החוצה את עזה בואכה אשקלון, בה התחולל הרימון מ"כיוון ממנו הושלך הרימון. הרחוב במקום זה הוא רחבידיים, מצידו האחד בתים קטנים, בני קומה אחת או שתיים, ומצידו השני — מחסני המזון של אונ"א. תמונה זו גם היא

אלוהים היקר, לקחת לי את אב, די, אל תיקח לי גם את מרק, רק הוא נשאר.“ אבל אלוהים לא שמע. לפני שירדנו מה-

ראש עיריית חברון בא לבקש סליחה: „מעשה כזה הוא בושה לכל ערבי אמיתי“ אמר

טנדר, ליד ההליקופטר, שאלתי את הרופא שהיה איתנו. הוא אמר לי שמרק מת. ההליקופטר הכניסו רק אותי, את פריטי ואת הגופה של מרק. את אביגיל לא הכ"ניסו.

בתמונת הפרסומת

אביגיל ודניאל בתמונת פרסומת לשוקולד. אביהם, פירסומאי מצליח למרות היותו חדש בארץ ובמיקצועו, הרבה להשתמש בשני ילדיו הנהדרים כדוגמנים. שני הקטנים התגלו כדוגמנים מלידה, התנהגו בפני הצלמה בחן טבעי, ללא כל שמץ של מבוכה והסתהיגות.

הפירסום, מצא בו סיפוק — והצלחה. הוא נתחנך באנגליה, התחנך באנגליה, ביסס את ביתו באנגליה, הוליד את ילדיו באנגליה. וכל הומך, חש שאנגליה איננה ביתו.

הזוג ארווי החליטו לעלות לישראל. כש"הגיעו, לפני שנה וחצי, לנמל חיפה, ידעו שהגיעו סוף-סוף לבית המיוחל.

משפחת העולים החדשה התערתה בארץ במהירות. במרץ, בשקידה, בדביקות. רוברט החל מתבסס במיקצועו, הוכר חיש כפירסו"מאי מעולה, בעל רעיונות מבריקים. היתה זו משפחה מאושרת.

ובמרכז האושר — ניצבו הילדים. תמיד הייתי אומר לפריטי, נזכר בוב, „שיש לי בעיניי אני אוהב כל-כך את הילדים, ש"מאיפה אבקת אהבה לילד שלישי, אם יולדני" ואו, ובת לפני שבועיים, יצאה המש"פחה לטיול נוסף. והאושר התנפץ לרסיסים.